

Rakš kofilast.

Lühike jutt Eesti rahwa elust.

Dru talu Maret oli ilus ja jumekas tüdruk. Ega see siis ka ime ei olnud, kui mõnigi küla noor mees teda hää meelega nägi ja iseeneses mõtles: „Kes Mareti omale naefeks võtab, see saab ilusa abikaasa, see on tõsi. Rahju et mina veel ei vdi abieluse heita.“

Maret oli peremehe tütar. Tema isa ei olnud rikkas mees, aga tal oli nii palju, et igapäewast leiba vdis saada. Isa oli enne teise peremehe sulane olnud ja sulasepõlvses ka naese võtnud. Mareti ema oli ka tubli perenaene ja oma mehe truu abikaas. Sest ep see tuli, et Maret ilusaste üles kasvas ja niisama tublik inimefeks sai kui emagi. Nõnda oli siis Maret ihu ja hinge poolest terve ja rikkumata tüdruk.

Maretil olivad ka veel kaks nooremat õde

ja üks wanem ja üks noorem wend. Nõnda oli tema wanematel siis ühte kokku viis last.

Dru talu peremees, Mareti isa, Jüri, oli niisama mõistlik inimene kui tema naenegi. Mingisugust walet ega paha asja tema ei sallinud, waid teenis õiglase tödga oma leiba. Koht, mis ta käes oli, ei olnud mitte ta oma waid ta maksis ta eest renti mõisa. Seda teame ju igaüks, et rendikoha pidajad ialgi kes teab kui rikkaks ei vdi saada. Ta waatas aga selle pääle kõige enam, et inimene tubli tödtegija on.

Magu ütlesin, oli külas mõnigi mees, kellele Maret meele pärast oli. Meil on iseäranis kaks meheda tegemist. Esimene oli üks peremees, nimega Jaak, kes alles kaunis noor ja poisimees oli. Tema oli oma silma Mareti pääle wisanud. Teine oli üks sulane, nimega Mart, osaw ja truu oma teenistuses. Temale oli ka Maret üliwäga armas.

Ühel pühapäewal pärast lõunat oli küla koolitoas lugemine. Maret läks sinna. Ka ju-